

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Uns criden i molts altres callen

Convé un projecte de país per refer l'economia

Aquestes darreres setmanes la situació general dona una sensació estranya. Hi ha silencis, molts; i cridòries, algunes, en una societat que penja d'un fil.

Hi ha molt de silenci, en particular, en una part de la societat, en centenars de domicilis en els quals, si hom pogués escoltar-ho, sentiríem que hi ha com un xiu-xiu amb lamentacions sobre l'acabament de la suspensió dels contractes de treball i l'amenaça d'un proper acomiadament.

També escoltaríem les dificultats per fer front al rebut del lloguer o la hipoteca. O la impossibilitat de demanar ajuda. També el silenci arriba a les famílies que, amb algunes escoles tancades, pateixen perquè a casa no hi ha Wi-Fi ni, no cal dir-ho, ordinadors.

Recordem que a Andorra, ja abans de la pandèmia, havíem conegut enquestes que ens posaven davant de la crua realitat de llars pobres, famílies que no es poden permetre una setmana de vacances a l'any o també, dissortadament, famílies que no poden menjar dues vegades per setmana carn o peix.

Sabem que tot plegat és l'inevitable resultat de l'absència, durant dues legislatures, de determinades polítiques públiques. I no només de les sanitàries, educatives o de lluita contra la pobresa. Han fet entrar el país en un estat d'hibernació econòmica i social.

Mentre els uns, molts, callen i pateixen, se senten cridòries procedents, fonamentalment,

d'una classe política que sembla aliena al que ens ha tocat viure els darrers vuit mesos. Es llenquen els malalts, o els contagiats, al cap intentant treure profit polític de la situació.

Aquesta cridòria és una prova més de fins a quin punt els que manen, i els que voldrien manar, s'equivoquen.

El país afronta una situació excepcional que obligaria a tancar files, però la necessitat de fer un projecte-país està absent del discurs polític i de les preocupacions dels que dirigeixen el Govern o dels seus oponents.

Cal un projecte amb dos eixos fonamentals:

a) Reforçar la despesa social. La sanitat, la consideració dels

La necessitat de fer un projecte-país està absent del discurs de Govern i oposició

seus professionals, la gent gran, la inclusió.

b) Recuperar, estimular, fer prevaldre l'activitat econòmica, l'ocupació.

Els agradi més o els agradi menys, l'excepcionalitat que vivim exigiria aparcar diferències, posposar debats, agrupar forces i situar en el centre de l'actuació pública la lluita contra la pandèmia, la catàstrofe econòmica que s'està desplegant i la pobresa extrema que se'n deriva.

En un informe publicat el dimecres 7 d'octubre la Banca

Mundial arriba a la conclusió que la crisi derivada de la Covid-19 farà bascular, d'aquí a final de l'any 2021, fins a cent cinquanta milions de persones sota el llindar d'extrema pobresa, fixat a 1,90 dòlars (1,61 €) per dia.

Aquesta situació afectaria entre el 9,1% i el 9,4% de la població mundial ja aquest any 2020.

A Andorra també ens causarà aquesta dramàtica situació abans de la sortida d'una crisi que s'allargarà més anys del que desitjaríem. I a més, amb un endeutament públic estimat, a 30 de setembre, en mil cent nou milions d'euros.

Per això, insisteixo, cal un projecte-país per refer l'economia del país en el marc d'una exigent demanda social.

Caldrà encertar com s'ha de tractar el que cal fer. I ja sabem que d'entrada no es podrà fer tot, ni tot en el mateix moment. Caldrà prioritzar.

Aquesta és la tasca de més responsabilitat en aquests moments: prioritzar. Seleccionar, ordenar, programar en el temps.

D'aquí la necessitat de pactar el projecte-país. La priorització demana acord.

Cal actuar en benefici d'un futur estable de progrés i benestar i no substituir la solidaritat per l'egoisme més insensible.

Caldrà estar a l'altura de les circumstàncies i construir futur sense egoismes partidistes.

Sols, cadascú pel seu costat, això no té solució. Tots, conjuntament, serà difícil, però és l'únic camí.